

DET KONGELIGE BARNE-, LIKESTILLINGS-
OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Rundskriv

Nr.

Q-18/2020

Vår ref

Dato

3. mars 2020

Ekteskapsloven § 7 bokstav h – dokumentasjon fra utenlandske statsborgere som ikke er fast bosatt i Norge

Innhold

1.	INNLEDNING OG LOVGRUNNLAG	2
2.	KRAVET OM FAST BOSATT	3
2.1	Noen typetilfeller	3
2.1.1	Grupper som skal anses som fast bosatt	3
2.1.2	Grupper som ikke skal anses som fast bosatt	4
2.1.3	Grupper hvor det må foretas en skjønnsmessig helhetsvurdering	6
2.2	Særlig om flyktninger	7
2.3	Særlig om norske statsborgere som ikke er fast bosatt i Norge	8
2.4	Hvordan dokumenteres oppholdstillatelsen?	8
3.	HVILKEN DOKUMENTASJON KAN KREVES FREMLAGT?	8
4.	UNNTAK FRA DOKUMENTASJONSKRAVET NÅR SÆRLIGE GRUNNER TALER FOR DET	10
5.	LEGALISERING, APOSTILLE og VERIFISERING	11
6.	FORHOLDET TIL KRAVET OM ANERKJENNELSE AV UTENLANDSK SKILSMISSE MV.	13
6.1	Generelt	13
6.2	Nordiske skilsmisseavgjørelser	14
6.3	Kontroll med skifte	14
7.	VEDLEGG	16
7.1	Vedlegg 1: Forskrift om når en utenlandsk statsborger skal anses å være fast bosatt i Norge i forbindelse med prøving av ekteskapsvilkår	16
7.2	Vedlegg 2: Eksempel på apostille	17

7.3	Vedlegg 3: Oversikt over land som har ratifisert Haag-konvensjonen av 5. oktober 1961 om opphevelse av kravet om legalisering av utenlandske offentlige dokumenter.	18
7.4	Vedlegg 4: Den internasjonale sivilstandskommisjonen CIEC	20

1. INNLEDNING OG LOVGRUNNLAG

Dette rundskrivet erstatter Barne- og familiedepartementets rundskriv Q-18/2004 og Q-21/2007. Revideringen er foretatt av Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir).

Ved revideringen er selve systemet og strukturen i rundskrivet i all hovedsak beholdt. Rundskrivet er oppdatert etter endringer i annen lovgivning, da særlig ikrafttreden av ny utlendingslov av 2008. Videre er det gitt en mer grundig behandling av unntaksbestemmelsen fra dokumentasjonskravet, se kapittel. 2.5. Det er også gjort visse redaksjonelle og språklige endringer.

Tidligere rundskriv inneholdt en veiledende oversikt over hvilken dokumentasjon som kan kreves fremlagt fra ulike land, og hvilken myndighet som utsteder dokumentasjonen, som et vedlegg til rundskrivet. Denne informasjonen er nå tatt ut, og kan finnes på Bufdir sine nettsider http://www.bufdir.no/Ekteskap_og_skilsmisse/Ekteskap_i_utlandet/

Utenlandske statsborgere som ikke er fast bosatt i Norge, må oppfylle vilkårene for å inngå ekteskap både etter norsk rett og bopelslandets rett. Det følger av lov 4. juli 1991 nr. 47 (ekteskapsloven) § 7 bokstav h at:

«En utenlandsk statsborger som ikke er fast bosatt i Norge, skal legge fram dokumentasjon fra myndighetene i sitt hjemland om at det ikke er noe til hinder for at han eller hun inngår ekteskap i Norge, eller dersom slik dokumentasjon ikke kan legges fram, dokumentasjon som viser at han eller hun ikke er registrert som gift eller registrert partner i sitt hjemland. Folkeregisteret eller norsk utenriktjenestemann kan gjøre unntak fra kravet i første punktum når særlige grunner taler for det. Departementet gir forskrift om når en utenlandsk statsborger skal anses for å være fast bosatt i Norge.»

Bestemmelsen ble endret med virkning fra 1. januar 2009 i forbindelse med at personer med samme kjønn fikk adgang til å inngå ekteskap. Lovteksten fikk et nytt alternativ til å fremlegge ekteskapsattest i første punktum. Hvis brudefolkene ikke kan fremlegge ekteskapsattest, kan de fremlegge dokumentasjon på at vedkommende ikke er registrert som gift eller registrert partner i sitt hjemland. Selv om lovendringen ble foretatt med bakgrunn i ekteskapslovens åpning for likekjønnet ekteskap, er bestemmelsen generell. Muligheten til å legge frem annen dokumentasjon enn ekteskapsattest er subsidiær.

Departementet har 5. november 1992 gitt forskrift om når en utenlandsk statsborger skal anses å være fast bosatt i Norge i forbindelse med prøving av ekteskapsvilkår. Forskriften gjelder prøving av ekteskapsvilkår for inngåelse av både likekjønnet og ulikekjønnet ekteskap. Siden rundskrivet sist ble revidert, har forskriften blitt endret

som følge av at utlendingsloven av 2008 bruker andre begreper om tillatelser enn den tidligere utlendingsloven.

Folkeregistermyndigheten og norsk utenriksstasjon benevnes i det følgende som prøvingsmyndigheten.

2. KRAVET OM FAST BOSATT

I forskrift 5. november 1992 (vedlegg 1) er det regulert når en utenlandsk statsborger skal anses som fast bosatt i Norge i forbindelse med prøving av ekteskapsvilkårene. Her er det satt opp standardiserte regler for når innvandrere skal anses som fast bosatt i Norge knyttet til prøving av ekteskapsvilkår. Forskriften ble endret fra 2013, på bakgrunn av ny utlendingslov. Endringene i forskriften innebar ingen materielle endringer i regelverket.

Etter forskriftens § 1 anses utenlandske statsborgere med permanent oppholdstillatelse som fast bosatte i Norge.

For utenlandske statsborgere med oppholdstillatelse som kan danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse, må folkeregisteret foreta en skjønnsmessig vurdering av om personen kan anses som fast bosatt i Norge, jf. forskriftens § 2. Det skal blant annet legges vekt på utlendingens tilknytning til Norge, hvor lenge vedkommende har hatt opphold i Norge, om han/hun har til hensikt å bli boende, om utlendingen har nær familie i Norge, fast arbeid m.v.

Når det gjelder utlendinger som har status som flyktning og som er innvilget asyl i Norge, skal ekteskapsvilkårene prøves etter norsk rett, jf. forskriftens § 3. For disse gjelder det derfor ikke noe dokumentasjonskrav etter ekteskapsloven § 7 bokstav h.

2.1 Noen typetilfeller

Vi vil nedenfor gi eksempler på tillatelser som innebærer at en utenlandsk statsborger skal anses som fast bosatt, tillatelser som innebærer at personen ikke skal anses som fast bosatt, og tillatelser som innebærer at det må foretas en skjønnsmessig vurdering.

2.1.1 Grupper som skal anses som fast bosatt

Utenlandsk statsborger med permanent oppholdstillatelse (jf. utlendingsloven § 62), skal anses som fast bosatt i Norge.

Når det gjelder EØS-borgere, har rettstilstanden endret seg siden rundskrivet sist ble oppdatert¹. Personer med varig oppholdsrett i Norge etter utlendingsloven §§ 115 (varig oppholdsrett for EØS-borgere) og 116 (varig oppholdsrett for familiemedlemmer som ikke er EØS-borger) skal anses fast bosatt i Norge etter en analogisk (sammenlignende) tolkning av forskriftens § 1. Det understrekes at det må fremlegges varig oppholdsbevis eller varig oppholdskort, jf. utlendingsloven § 119, som dokumentasjon på at vedkommende har varig oppholdsrett. Prøvingsmyndigheten skal ikke selv foreta en vurdering av om personen oppfyller kravene til varig oppholdsrett eller ikke.

En person som defineres som statsløs etter den internasjonale konvensjonen om statsløse av 28. september 1954, vil etter konvensjonens art. 12 ha krav på å bli bedømt etter mottakerlandets rett i spørsmål vedrørende personlig status. I praksis betyr dette at opphold sidestilles med bopel.

Når en utenlandsk statsborger skal anses å være fast bosatt i Norge, skal prøving av ekteskapsvilkårene skje på vanlig måte etter reglene i ekteskapsloven kapittel 2.

2.1.2 Grupper som ikke skal anses som fast bosatt

Personer som har en oppholdstillatelse som ikke danner grunnlag for permanent oppholdstillatelse vil ikke anses som fast bosatt etter forskriften selv om de har oppholdt seg flere år i Norge. Dette gjelder mest typisk personer som har oppholdstillatelse med hjemmel i utlendingsloven § 26, som studenter og aupairer².

¹ Gjennomføringen i norsk rett av Europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/38/EF av 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers rett til å ferdes og oppholde seg fritt på medlemsstatenes territorium, innebar en endring i oppholdsgrunnlaget for EØS-borgere og deres familiemedlemmer. Dette er nå regulert i kapittel 13 i utlendingsloven. Endringene medførte blant annet at det ble innført varig oppholdsrett for EØS-borgere og deres familiemedlemmer etter fem års sammenhengende lovlig opphold. Tidligere dannet ikke tillatelser gitt med bakgrunn i EØS-avtalen grunnlag for varig oppholdstillatelse i Norge. Bakgrunnen for dette var at formålet med tillatelsen er å tilrettelegge for arbeid over landegrensene. Dette medførte at utlendinger med EØS-tillatelser ikke var å anse som fast bosatt etter ekteskapsloven § 7 bokstav h, uansett varigheten av oppholdet. Etter at det nå er åpnet for at EØS-borgere kan få varig oppholdsrett, må dette modifieres. Har en EØS-borger fått varig oppholdsrett i Norge, må det legges til grunn at det har skjedd en bostedsforrykning og vedkommende må anses å være fast bosatt i Norge.

² Det samme gjelder for en utenlandsk forsker som oppholder seg ved universitet/høyskole i forskningsøyemed. Andre tilfeller er personer som skal utøve idrett i riket, og hvor dette er hensikten med oppholdet. Kulturformidlere, skapende kunstnere og utlendinger formidlet av Norges forskningsråd er en annen gruppe som på visse vilkår kan få innvilget en oppholdstillatelse, som ikke danner grunnlag for bosettingstillatelse. For andre eksempler, se

Det samme gjelder arbeidsinnvandrere fra utenfor EØS-området med tillatelser etter utlendingsloven §§ 23-25. Imidlertid gjelder det her et unntak for faglærte mv. som har tillatelse etter utlendingsforskriften §§ 6-1 eller 6-18. Disse tillatelsene kan danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse. For personer i denne gruppen må det foretas en skjønnsmessig helhetsvurdering, jf. nedenfor.

Utenlandske diplomater anses ikke som fast bosatt i Norge. Stillingen innebærer at hjemlandet alltid kan beordre diplomaten til å flytte til et annet land eller tilbake til hjemlandet. Kravet om at parten må ha en vilje til å forbli i landet kan dermed ikke anses oppfylt. Dette støttes av juridisk teori, jf. blant annet *Thue: Internasjonal privatrett* [2002], 1. utgave s. 84-85 og *Philip: Dansk international privat- og procesret*, [1976] 3. utgave s. 149-150.

En gruppe det kan stilles spørsmål ved om likevel skal regnes som fast bosatt er personer som har midlertidig oppholdstillatelse på bakgrunn av sterke menneskelige hensyn etter utlendingsloven § 38, hvor tillatelsen er begrenset på grunnlag av tvil om vedkommendes identitet, jf. bestemmelsens femte ledd. Slike tillatelser kan begrenses ved at de blant annet ikke gir grunnlag for permanent oppholdstillatelse. Denne type tillatelse kan, i motsetning til student- og aupairtillatelser, i prinsippet forlenges uten begrensning i tid. En person med en slik tillatelse kan derfor bli boende i Norge i svært mange år uten å kunne få permanent oppholdstillatelse. I slike tilfeller vil man etter en normal forståelse av domisilprinsippet i den internasjonale privatrett etter hvert kunne legge til grunn at det har skjedd en bostedsforrykning, og at vedkommende har ervervet domisil i Norge. Forskriften må allikevel forstås slik at personer som har en tillatelse med slike begrensninger ikke skal anses som fast bosatt i henhold til ekteskapsloven § 7 bokstav h, uansett varighet av personens faktiske opphold i Norge. Etter omstendighetene kan det imidlertid være aktuelt å benytte unntaket i bestemmelsen, jf. kapittel 2.5 nedenfor. Det må understrekes at dette kun gjelder tillatelser etter utlendingsloven § 38 som er begrenset ved at de ikke gir grunnlag for permanent oppholdstillatelse. Personer med midlertidige tillatelser etter utlendingsloven § 38 som ikke har en slik begrensning, eller kun er begrenset på andre måter, må vurderes etter forskriftens § 2.

Asylsøkere skal heller ikke anses som fast bosatt i Norge. Dette innebærer at de må dokumentere at de oppfyller ekteskapsvilkårene i sitt hjemland. Norske myndigheter kan ikke pålegge en person som har søkt om beskyttelse å ta kontakt med sitt hjemlands myndigheter dersom dette kommer i konflikt med personens krav på beskyttelse. Hvis vedkommende ikke kan fremskaffe tilstrekkelig dokumentasjon, må prøvingene eventuelt utstå til asylsøknaden er endelig avgjort av norske myndigheter.

utlendingsforskriften §§ 6-19 til 6-31. Hensikten med oppholdet i disse tilfellene er at utlendingen skal tilegne seg kunnskap eller erfaring, for så å benytte den i utlandet. Det er ikke meningen at oppholdet skal være av varig karakter.

2.1.3 Grupper hvor det må foretas en skjønnsmessig helhetsvurdering

For utlendinger som har en midlertidig tillatelse som kan danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse, må det foretas en skjønnsmessig helhetsvurdering av om personen er fast bosatt i Norge.

Dette gjelder for eksempel utlendinger med oppholdstillatelse som faglært arbeidstaker etter utlendingsforskriften §§ 6-1 eller 6-18, og de fleste typer familieinnvandring (utlendingsloven kapittel. 6). Utlendinger med oppholdstillatelse på grunnlag av sterke menneskelige hensyn etter utlendingsloven § 38 vil også vanligvis tilhøre denne gruppen. Her er det imidlertid viktig å være oppmerksom på at tillatelsen kan være begrenset etter § 38, femte ledd, slik at den likevel ikke danner grunnlag for permanent oppholdstillatelse. Se mer om dette under 2.1.2 ovenfor.

Forskriftens § 2 nevner momenter som vil være særlig sentrale i en slik vurdering, men disse momentene kan ikke anses uttømmende. Det avgjørende vil være om det kan sies å ha skjedd en bostedsforrykning, slik at utlendingen har ervervet fast bosted i Norge.

Ved vurderingen av om en person skal anses som fast bosatt i Norge, har det vært vanlig å ta utgangspunkt i domisilbegrepet i norsk internasjonal privatrett. At en person har domisil i en stat betyr i korthet at personen faktisk bor i staten og har til hensikt å bli varig boende der. Domisil krever en fast og varig tilknytning, og oppholdet må være frivillig. Det understrekes at det ikke er tilstrekkelig å være registrert i Folkeregisteret for å anses som bosatt etter norsk internasjonal privatrett. For mer om innholdet i domisilbegrepet i den internasjonale privatreten, se Ot.prp. nr. 100 (2005-2006) kapittel 6.4.3.4. I juridisk litteratur er dette blant annet behandlet i Vera Holmøy, Peter Lødrup og John Asland: «Ekteskapsloven med kommentarer» (3. utgave 2013 s. 54-58), Helge Thue: «Internasjonal privatrett» (2002) og «Hovedlinjer i internasjonal privatrett» av Cordes, Stenseng og Lenda (2010).

Det er vanskelig å si noe generelt om hva som kreves av varighet av faktisk opphold for at en slik bostedsforrykning kan sies å ha skjedd. Dette vil avhenge av øvrig tilknytning, men oppholdet bør som minimum ha vart noen år. Når det gjelder vurderingen av familieforhold, bør det ses hen til om den vesentligste delen av familien befinner seg i Norge, og på hvilken type tillatelse familiemedlemmene har. I tillegg kan man også vurdere om utlendingen har et nettverk utenom familien, og hvor stabilt dette nettverket er. I vurderingen av utlendingens tilknytning til arbeidslivet kan det være aktuelt å se på varigheten av arbeidsforholdet, og om stillingen er fast eller midlertidig.

EØS-borgere med oppholdsrett i Norge utover tre måneder, men som ikke har varig oppholdsrett, vil i prinsippet også falle i denne kategorien. Det samme gjelder familiemedlemmer av EØS-borgere, som ikke selv er EØS-borgere, jf. utlendingsloven § 114. Utgangspunktet er imidlertid at denne gruppen skal henvises til å innhente dokumentasjon på at de oppfyller ekteskapsvilkårene fra hjemlandet. Dette skyldes delvis at formålet med tillatelser etter EØS-regelverket i utgangspunktet

er å tilrettelegge for arbeid over landegrensene, noe som på generelt grunnlag medfører at det er en noe høyere terskel for at det kan sies å ha skjedd en bostedforrykning. Delvis skyldes det også at det som oftest, rent praktisk, ikke vil medføre problemer å innhente dokumentasjon fra hjemlandet. Skulle det unntaksvis være problemer knyttet til en slik innhenting, kan prøvingsmyndigheten foreta en vurdering av om vedkommende er å anse som fast bosatt i tråd med forskriftens § 2.

Det må presiseres at det som er sagt ovenfor om EØS-borgere gjelder med tanke på hvem som skal være fast bosatt etter ekteskapsloven § 7 bokstav h, og at det ikke er direkte overførbart til forståelsen av begrepet «*bopel*» i ekteskapsloven § 30b.

EØS-borgere kan imidlertid også oppholde seg i Norge etter andre type tillatelser som kan danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse, som for eksempel tillatelse som faglært mv. etter utlendingsforskriften §§ 6-1 eller 6-18. Disse personene skal vurderes på samme måte som andre med slike tillatelser.

2.2 Særlig om flyktninger

Utenlandsk statsborger som har status som flyktning og er innvilget asyl i Norge, likestilles med norsk borger etter ekteskapsloven § 7 bokstav h, selv om vedkommende ikke kan anses som fast bosatt i riket, jf. forskriftens § 3. Bakgrunnen for denne regelen er at personer med anerkjent flyktningstatus i Norge normalt ikke kan forventes å kunne fremlegge nødvendig dokumentasjon fra hjemlandet.

Flyktning³ i norsk rett omfatter både

- personer som er anerkjent som flyktning i henhold til flyktningekonvensjonen av 28. juli 1951 artikkel 1 A og protokoll 31. januar 1967, jf. **utlendingsloven § 28 første ledd bokstav a**, og
- personer som vil stå i reell fare for å bli utsatt for dødsstraff, tortur eller annen umenneskelig eller nedverdiggende straff ved tilbakevending til hjemlandet, jf. **utlendingsloven § 28 første ledd bokstav b**.

På dette punkt avviker for øvrig tilknytningskravet i § 7 bokstav h fra hvilken tilknytning som kreves etter ekteskapsloven §§ 30b og 18a annet ledd. Etter ekteskapsloven § 30b vil det kun være de som er flyktninger i flyktningkonvensjonens forstand, som skal unntas fra bopelskravet. I henhold til ekteskapsloven § 18a annet ledd vil flyktninger ikke være i en særstilling i forhold til andre utlendinger, og det skal da kun vurderes om personen har en tilknytning til Norge som gjør at vedkommende må anses som fast bosatt. Bakgrunnen for denne forskjellen er at det er ulike hensyn bak reglene.

³ I den nye utlendingsloven av 2008 er begrepet flyktning utvidet. Tidligere var begrepet flyktning i norsk rett begrenset til personer som fikk asyl på bakgrunn av at de ble anerkjent som flyktninger etter den internasjonale konvensjon av 28. juli 1951 om flyktningers rettsstilling, jf. protokoll av 31. januar 1967 til konvensjonen.

2.3 Særlig om norske statsborgere som ikke er fast bosatt i Norge

Ekteskapsloven § 7 bokstav h omhandler ikke norske statsborgere som ikke er fast bosatt i Norge. Det følger imidlertid av alminnelige prinsipper i norsk internasjonal privatrett at også norske statsborgere som ikke er fast bosatt (har domisil) i Norge, må oppfylle ekteskapsvilkårene i sitt bopelsland. Det bør derfor kreves fremlagt dokumentasjon fra bopelslandet på at det etter bopelslandets lov ikke er noe til hinder for at vedkommende inngår ekteskap. Det forutsettes at landets myndighet utsteder slik dokumentasjon for andre lands statsborgere. Tvilstilfeller kan tas opp med Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet.

2.4 Hvordan dokumenteres oppholdstillatelsen?

Der det ikke følger direkte av hjemlandets pass eller utlendingspass om tillatelsen danner grunnlag for permanent oppholdstillatelse eller status som flyktning etter utlendingsloven § 28, kreves det at vedtaket der tillatelsen blir innvilget fremlegges. Dersom vedkommende ikke lenger har vedtaket, må vedkommende henvises til utlendingsmyndighetene som kan gi kopi av vedtaket, eller gi en bekreftelse av vedtakets innhold.

Prøvingsmyndigheten kan kreve å få fremlagt nødvendig dokumentasjon på oppholdsgrunnlaget. Søker har ansvaret for å fremskaffe dokumentasjonen. Kostnader i forbindelse med innhenting og lang saksbehandlingstid vil ikke være tilstrekkelig grunnlag for å fravike kravet.

3. HVILKEN DOKUMENTASJON KAN KREVES FREMLAGT?

For å vurdere om bopelslandets ekteskapsvilkår er oppfylt, kan prøvingsmyndigheten kreve fremlagt dokumentasjon på at vilkårene er oppfylt.

Det vi i Norge tradisjonelt har kalt «*ekteskapsattest*», gir uttrykk for at det etter et lands lov ikke er noe til hinder for at vedkommende inngår ekteskap i utlandet med en nærmere angitt person, eller bekrefter at vedkommende er ugift eller at tidligere ekteskap er endelig oppløst ved død eller skilsmisse. Det viktigste er å få dokumentert at personen ikke er gift på det tidspunkt han eller hun ber om prøving av ekteskapsvilkårene her i landet.

Erfaring viser at det er svært varierende hva slags dokumentasjon som kan kreves fremlagt fra de forskjellige land. For eksempel vil noen land utstede ekteskapsattest som beskrevet foran, mens andre land bare utsteder attester som gir opplysninger om sivilstand (ikke registrert som gift).

Attester fra mange land kan være basert på en egenerklæring fra vedkommende som ønsker attesten. Det forekommer også at nær familie av brud/brudgom avgir erklæring («*affidavits*»). Slike «*affidavits*» vil i enkelte tilfeller være bekreftet av en offentlig myndighet, noe som i denne sammenheng må anses som nødvendig. Man kan imidlertid aldri være helt sikker på at dokumentets innhold er riktig, men det må antas

å være straffbart også etter andre lands lovgivning å gi bevisst uriktige opplysninger i forbindelse med ekteskapsinngåelse. Det kan heller ikke ses bort fra at visse dokumenter fra enkelte land kan være falske eller forfalsket.

I de tilfeller hvor det er på det rene at vedkommende land verken utsteder ekteskapsattest eller noen annen offentlig dokumentasjon for at ekteskapsvilkårene er oppfylt, må bruden/brudgommen likevel forsøke å fremskaffe annen dokumentasjon. Slik dokumentasjon kan for eksempel være pass, reisedokumenter, identitetsbevis mv. der sivilstand er oppført. Dokumentene bør fortrinnsvis være av nyere dato og helst ikke eldre enn fire måneder. Dersom det godtgjøres at dokumentasjon ikke kan skaffes, må prøvingsmyndigheten etter omstendighetene kunne prøve ekteskapsvilkårene kun etter norsk rett, jf. § 7 bokstav h annet punktum, se kapittel 2.5.

Enkelte lands ambassader eller konsulater har selv kompetanse til å utstede attest som skal dokumentere en persons sivilstand. Erfaring har imidlertid vist at attester utstedt av enkelte lands utenriksstasjoner i mange tilfeller bare bygger på de opplysningene vedkommende selv gir til utenriksstasjonen. I noen saker har det i ettertid vist seg at disse opplysningene har vært uriktige, og at derved attesten er uriktig. Attester utstedt av enkelte lands utenriksstasjoner bør derfor vurderes kritisk. Det bør skilles mellom attester der ambassaden går god for at N.N. er ugift, og attestasjoner om at vedkommende utlending har erklært overfor ambassaden at han/hun er ugift. Sistnevnte attest er i realiteten en egenerklæring fra vedkommende utenlandske borger, og bør derfor ikke alene godtas som tilstrekkelig dokumentasjon.

Innen rammen av Den Internasjonale Sivilstandskommisjon (Commission Internationale de l'Etat Civil), kalt CIEC, er det vedtatt mange konvensjoner om anerkjennelse, registrering og utveksling av sivilstandsopplysninger på ulike områder. Konvensjonene er i varierende grad ratifisert eller tiltrådt av land i Europa. Kommisjonen har utarbeidet felles modeller for registrering og utveksling av sivilstandsopplysninger, blant annet flerspråklige utskrifter til bruk mellom landene. En av konvensjonene er München-konvensjonen av 5. september 1980, som trådte i kraft i 1985, og gjelder utstedelse av ekteskapsattest til bruk ved inngåelse av ekteskap i utlandet. Denne konvensjonen er pr. september 2016 ratifisert eller tiltrådt av Belgia, Hellas, Italia, Luxemburg, Moldova, Nederland, Portugal, Spania, Sveits, Tyrkia, Tyskland og Østerrike. Flerspråklig ekteskapsattest fra disse landene, utstedt i samsvar med konvensjonen, kan godtas som tilstrekkelig dokumentasjon. Statsborgere fra disse landene kan henvises til å innhente flerspråklig ekteskapsattest dersom den dokumentasjon de fremlegger ikke kan anses tilstrekkelig. Det gjøres oppmerksom på at kravet til påføring av apostille likevel gjelder, se kapittel 4.

Hvis det ikke framgår av dokumentasjonen hvor lenge den er gyldig, bør prøvingsmyndigheten normalt ikke godta attester som er eldre enn fire måneder.

Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) har laget en elektronisk oversikt over hva slags dokumentasjon som kan kreves fremlagt fra andre land. Den elektroniske oversikten er en veiledende orientering fra Bufdirs side. Opplysningene er innhentet fra norske utenriksstasjoner. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratets informasjonsbase om utenlandske ekteskap/skilsmisse finnes her:

http://www.bufdir.no/Ekteskap_og_skilsmisse/Ekteskap_i_utlandet/

Dersom en person er bosatt i et land som ikke er omtalt i informasjonsbasen, og hevder at landet ikke utsteder attester/dokumentasjon på at vedkommende oppfyller landets ekteskapsvilkår, bør prøvingsmyndigheten henvise vedkommende til sitt lands nærmeste utenriksstasjon for å be om nærmere opplysninger om hvilken dokumentasjon landets myndigheter kan utstede.

Hvis det er nødvendig med oversettelse, skal attesten være oversatt av en statsautorisert translatør. Alle eventuelle kostnader i denne forbindelse må dekkes av den som fremlegger dokumentet. Både originaldokumentet og oversettelsen må framlegges.

Ved prøving av ekteskapsvilkårene for utenlandsk statsborger som ikke kan anses som fast bosatt her i landet, gjelder som før nevnt også at de norske ekteskapsvilkårene fullt ut må være oppfylt.

Dersom prøvingsmyndigheten ikke finner dokumentasjonen tilstrekkelig, og derfor avslår å utstede prøvingsattest, kan hver av partene klage til fylkesmannen, jf. ekteskapsloven § 10 annet ledd.

Fylkesmannen har kompetanse til å anerkjenne utenlandske skilsmisses, separasjoner og dødsattester. Dersom fylkesmannen har fått verifisert et slikt dokument, og i vedtak lagt til grunn at et slikt dokument er gyldig, bør folkeregistermyndigheten legge dokumentet til grunn uten ytterligere verifisering av dokumentet.

4. UNNTAK FRA DOKUMENTASJONSKRAVET NÅR SÆRLIGE GRUNNER TALER FOR DET

Det fremgår av ekteskapsloven § 7 bokstav h andre punktum at prøvingsmyndigheten kan gjøre unntak fra kravet om å legge frem dokumentasjon fra myndighetene i hjemlandet ved prøvingen av ekteskapsvilkårene «når særlige grunner taler for det». Av forarbeidene til ekteskapsloven, Ot.prp.nr. 28 (1990-1991), fremgår det at unntaksbestemmelsen er særlig tenkt brukt i tilfeller hvor det er umulig eller svært vanskelig å skaffe dokumentasjon. I forarbeidene er det vist til at dette blant annet kan være tilfellet for flyktninger og personer som er innvilget politisk asyl, og i de tilfeller hvor utlendingens hjemland ikke utsteder slik dokumentasjon. Det presiseres imidlertid at unntaket normalt ikke skal brukes i tilfeller hvor det er mulig å skaffe dokumentasjon, men hvor partene ønsker å gifte seg så snart at dokumentasjonen ikke kan skaffes i tide.

At kravet til dokumentasjon fravikes må anses som en snever unntaksregel, som bør benyttes med varsomhet. Særlig gjelder dette når det er klart at det aktuelle landet utsteder slik dokumentasjon. Når det gjelder eksempelet som er trukket frem i forarbeidene, flyktninger og personer som er innvilget politisk asyl, følger det av forskriften at de ikke trenger å fremlegge dokumentasjon fra hjemlandets myndigheter. Unntaksbestemmelsen skal ikke benyttes for asylsøkere, jf. kapittel 2.1. Som det klare utgangspunktet kan utlendinger ikke høres med at de av individuelle årsaker ikke kan fremlegge dokumentasjon på sivilstand. Et mulig eksempel på en gruppe som likevel kan vurderes under dette unntaket er de som har midlertidig oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 38 med begrensning ved at tillatelsen ikke

kan danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse, se kapittel 2.1. Siden personer med en slik tillatelse kan bli boende mange år i Norge uten at de oppfyller tilknytningskravet i forskriften, vil det etter hvert være lite hensiktsmessig å henvise dem til å innhente dokumentasjon fra hjemlandets myndigheter. I og med at slike tillatelser er begrenset på bakgrunn av tvil om vedkommendes identitet, bør personen likevel ha bodd flere år i Norge før unntaksbestemmelsen eventuelt bør anvendes.

Unntaksbestemmelsen vil kunne anvendes i tilfeller der søker ikke kan fremskaffe dokumentasjon fordi hjemlandet ikke har myndigheter som utsteder slike dokumenter. Bestemmelsen er ment å være en sikkerhetsventil, og det stilles krav om utredning og en individuell behandling av den enkelte sak. Bestemmelsen kan derfor ikke få generell anvendelse overfor borgere fra bestemte land.

5. LEGALISERING, APOSTILLE OG VERIFISERING

For at den fremlagte dokumentasjonen skal kunne legges til grunn må prøvingsmyndigheten ta stilling til om dokumentasjonen er ekte. Hvordan dette gjøres, er avhengig av fra hvilket land dokumentasjonen stammer fra. For attester fra noen land hvor dokumentene har lav notoritet, er det ikke tilstrekkelig med legalisering. Attesten bør da i tillegg verifiseres på annen måte.

Legalisering er en bekreftelse på at underskriften på et dokument stammer fra en person som arbeider for den myndighet som har utstedt dokumentet, og i den egenskap har rett til å utferdige et slikt dokument. Formålet er å dokumentere at dokumentet er ekte og underskriverens kompetanse til å utstede dokumentet. Legalisering innebærer derimot ingen bekreftelse på at dokumentets innhold er riktig. Dersom det i spesielle tilfeller er behov for å avgjøre om innholdet i dokumentet er riktig er det nødvendig å få dokumentet verifisert. (Se mer om dette nedenfor).

Et dokument som er legalisert skal inneholde en kjede av underskrifter, som typisk ser slik ut:

- a. Det originale dokumentet med underskrift (eller en utskrift bekreftet av myndigheten som har utstedt originalen)
- b. Underskriften bekreftes av den myndighet som er overordnet den utstedende myndighet (typisk det departement myndigheten ligger under)
- c. Den overordnede underskrift bekreftes typisk av landets utenriksmyndighet - «**Foreign Affairs**» (i noen få land av landets innenriksmyndighet - «Interior affairs»)
- d. Utenriksmyndighetens underskrift bekreftes av den norske representasjonen i landet (typisk den norske ambassaden)

Noen land anvender andre legaliseringsprosedyrer, og i noen land er legalisering ikke mulig på grunn av forholdene i landet. For informasjon om legaliseringsprosedyrer i det enkelte land, se Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet sin informasjonsbase.

http://www.bufdir.no/Ekteskap_og_skilsmisse/Ekteskap_i_utlandet/

Legalisering kan være en relativt omstendelig og tidkrevende prosedyre. For å forenkle systemet ble en konvensjon om opphevelse av kravet til legalisering av utenlandske offentlige dokumenter vedtatt i regi av Haag-konferansen for internasjonal privatrett 5. oktober 1961 (Apostille-konvensjonen). Dette er en konvensjon som også Norge har ratifisert. Ved konvensjonen erstattes legalisering av en forenklet prosedyre hvor dokumentet, eller et vedlegg til dette, påføres et stempel, ”Apostille”, som inneholder de samme bekreftelser som tidligere kunne kreves ved legalisering.

I følge Apostillekonvensjonen er ektheten av et utenlandsk dokument bekreftet når følgende betingelser er oppfylt:

- a. Dokumentet er påført apostillepåtegning
- b. Apostillepåtegningen er utstedt av en myndighet i det landet dokumentet stammer fra
- c. Myndigheten som har påført apostillestempelet er utpekt til det av landet dokumentet stammer fra, se

<https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/authorities1/?cid=41>

Myndigheter som kan påføre apostillepåtegninger, er etter konvensjonen pålagt å føre et register over sine påtegninger. Hvis det i spesielle situasjoner er behov for å få bekreftet at selve apostillepåtegningen er ekte, kan myndigheten anmodes om å bekrefte innholdet av påtegningen. Apostillepåtegningen kan ikke bekreftes av andre myndigheter, for eksempel den norske ambassaden i landet.

Følgende lenke til Haagkonferansens hjemmeside

<https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/authorities1/?cid=41> gir til enhver tid oppdatert oversikt over landene som har ratifisert eller tiltrådt konvensjonen. Norge godtar apostille fra disse landene. Det vises også til vedlegg 3, hvor det gis en oversikt over landene som har tiltrådt konvensjonen per september 2016.

Eksempel på apostille på engelsk følger som vedlegg 2.

Hvilke land som har tiltrådt/ratifisert European Convention on the Abolition of Legalisation of Documents executed by the Diplomatic Agents or Consular Officers CETS NO.:063 (07.09.1968) fremgår nedenfor. Av denne konvensjonen fremgår det at det ikke kreves apostille eller legalisering av dokumenter utstedt fra konsulære og diplomatiske tjenestemenn fra land som har tiltrådt konvensjonen. Norge ratifiserte konvensjonen 19.6.1981. Lenke til konvensjonen og stater som har ratifisert finnes på Europarådets hjemmeside, se

<http://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/063>

Land som har ratifisert München-konvensjonen av 5. september 1980 (se omtale under punkt 3.) har gjennom konvensjonens artikkel 10 bundet seg til ikke å kreve

legalisering/apostille av attester utstedt av de øvrige landene som har ratifisert konvensjonen. Norge har ikke ratifisert denne konvensjonen, og er ikke bundet av denne. Apostille bør derfor også kreves på attester utstedt i henhold til konvensjonen.

Verken legalisering eller påføring av apostille er et absolutt vilkår for å kunne legge til grunn en utenlandsk ekteskapsattest eller annen bekreftelse på sivilstand. Det bør likevel kun være helt unntaksvis at dette unnlates. Prøvingsmyndigheten bør pålegge søkeren å få dokumenter legalisert eller påført apostille. Alle eventuelle kostnader i denne forbindelse må dekkes av den som fremlegger dokumentet.

Prøvingsmyndigheten vil også selv, i forbindelse med vurdering av dokumenter fra enkelte land, kunne be om at dokumentet blir legalisert eller påført apostille, forutsatt at dette er i samsvar med lokal lovgivning. I så fall bør anmodningen sendes gjennom norsk utenriksstasjon eller annen utenriks fagstasjon i vedkommende land. Prøvingsmyndighet som vurderer selv å be om legalisering eller apostille må før prosedyrer iverksettes ta kontakt med berørt norsk utenriksstasjon for råd og informasjon, herunder om betaling av eventuelle utgifter.

For de fleste land vil det være tilstrekkelig at dokumentet er legalisert eller påført apostille for at dokumentets ekthet skal legges til grunn. Det er imidlertid en del land hvor notoriteten til utstedte dokumenter er så lav, at legalisering eller apostille ikke er tilstrekkelig til at dokumentet alene kan legges til grunn. I folkeregisterforskriften er det i § 8-4-2 annet ledd opplistet en rekke land hvor dets attester har liten eller ingen troverdighet. Informasjon om notoriteten til dokumenter fra det enkelte land kan også finnes på Barne-, ungdoms- og familiedirektoratets sin informasjonsbase.

http://www.bufdir.no/Ekteskap_og_skilsmisse/Ekteskap_i_utlandet/

Fremleggelse av et dokument med lav notoritet kan likevel ikke automatisk føre til at prøvingsattest ikke kan utstedes. En slik praksis ville kunne føre til at personer fra visse land ikke får mulighet til å inngå ekteskap i Norge. For dokumenter fra land som er nevnt ovenfor kan det være aktuelt å kreve at dokumentet/legaliseringen også blir bekreftet av norsk utenriksstasjon i utstederlandet. Det kan også være aktuelt å be bruden/brudgommen om mer dokumentasjon. Slik dokumentasjon kan være pass, reisedokumenter, identitetsbevis mv. der sivilstand er oppført. Hvorvidt opplysningene i det fremlagte dokumentet kan legges til grunn, vil bero på en helhetsvurdering av opplysningene i saken.

6. FORHOLDET TIL KRAVET OM ANERKJENNELSE AV UTENLANDSK SKILSMISSE MV.

6.1 Generelt

Etter ekteskapsloven § 7 bokstav e, første og tredje ledd og i medhold av lov 2. juni 1978 nr. 35 om anerkjennelse av utenlandske skilsmisser og separasjoner § 4, skal fylkesmannen anerkjenne utenlandsk skilsmisse som skal tjene som bevis for ekteskapets opphør i forbindelse med inngåelse av nytt ekteskap her i landet. Dette gjelder selv om utenlandsk myndighet har utstedt attest på at det ikke er noe til hinder

for at vedkommende inngår ekteskap. Myndigheten til å anerkjenne utenlandske skilsmisser og separasjoner ble fra 1993 delegert til fylkesmennene. Med virkning fra 2002 ble myndigheten til å behandle klager over fylkesmannens vedtak delegert til Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet. Reglene er nærmere beskrevet i rundskriv Q-19/2020 (erstatte rundskriv Q-19/2004).

Prøvingsmyndigheten skal ikke selv ta stilling til gyldigheten av den utenlandske skilsmissen, men pålegge den som søker prøving å henvende seg til vedkommende fylkesmannsembete med anmodning om anerkjennelse av skilsmissen. Før den utenlandske skilsmissen er anerkjent av fylkesmannen, kan prøvingsattest ikke utstedes.

Opplyses det at vedkommende er skilt, eller fremgår dette av utenlandsk dokumentasjon, for eksempel utskrift av sivilstandsregister, skal skilsmisseavgjørelsen, eventuelt i bekreftet kopi, innhentes og forelegges fylkesmannen.

6.2 Nordiske skilsmisseavgjørelser

Kravet om anerkjennelse gjelder ikke skilsmisse gitt i annet nordisk land, forutsatt at begge ektefeller var bosatt i og hadde statsborgerskap i et nordisk land på skilsmissetidspunktet. Her gjelder Nordisk familierettslig konvensjon av 6. februar 1931, se særlig artiklene 7 og 22.

Slike skilsmisseavgjørelser gjelder i Norge uten særskilt anerkjennelse (art. 22), og kan forelegges direkte for prøvingsmyndigheten i forbindelse med prøving av ekteskapsvilkår, jf. ekteskapsloven § 7 bokstav e. Prøvingsmyndigheten må nøye påse at skilsmisseavgjørelsen er rettskraftig (endelig), med andre ord at en skilsmisedom ikke kan ankes, eller at en skilsmissebevilling kan påklages til høyere forvaltningsmyndighet. Dersom dette er uklart, må den som begjærer prøving pålegges å fremskaffe attest fra vedkommende avgjørelses-organ om at avgjørelsen er rettskraftig/endelig.

Dersom ikke begge ektefeller var bosatt i og var statsborger i et nordisk land, gjelder ikke familierettskonvensjonen, og skilsmissen vil da måtte anerkjennes av fylkesmannen. Er prøvingsinstansen i tvil, bør den som søker prøving henvises til fylkesmannen som avgjør spørsmålet.

I Finland og Sverige gis skilsmisse alltid ved dom. En dom av underretten (*tingsrätten*) kan ankes til *hovrätten*. I Danmark og Island gis de aller fleste skilsmisser administrativt ved bevilling, som i Norge. I Danmark gis bevilling av *Statsforvaltningen* med mulighet for klage til *Ankestyrelsen*. I Island gis skilsmissebevilling av *sysselmannden*. Der partene er uenige om vesentlige spørsmål i tilknytning til skilsmissen, skal saken også i Danmark og Island avgjøres av domstol.

6.3 Kontroll med skifte

Kontroll med skifte etter tidligere ekteskap kreves også ved prøving av ekteskapsvilkårene for utenlandsk statsborger som ikke er bosatt i Norge. Reglene

finnes i ekteskapsloven § 8. Hovedregelen er at boet i det tidligere ekteskap må være brakt inn for tingretten, eller at den annen part eller arvingene erklærer at det er innledet privat skifte. Dette gjelder imidlertid ikke dersom tidligere ektefelle erklærer at det ikke var formue som skulle deles, eller tidligere ektefelles arvinger samtykker i at gjenlevende beholder boet uskiftet. Er tidligere ekteskap opphørt på annen måte enn ved død (som ved skilsmisse) for mer enn to år siden, er det tilstrekkelig at den som vil inngå nytt ekteskap opplyser at det er skiftet, eller at det ikke var noe å skifte mellom ektefellene.

Det er utarbeidet en blankett, «Erklæring om skifte», Q-0160, som prøvingsmyndigheten kan kreve fremlagt dersom skifte ikke er tilstrekkelig legitimert på annen måte. Dette er nærmere omtalt i rundskriv Q-20/2016 på side 14. Blanketten er tilgjengelig på www.signform.no/dss/statlige-blanketter.

Etter ekteskapsloven § 8 femte ledd kan departementet frita for å legitimere skifte når særlige grunner taler for det. Også denne myndigheten er delegert til fylkesmennene. Prøvingsmyndigheten skal ikke i noe tilfelle selv frita den som begjærer prøving fra plikten til å legitimere skifte. Dette gjelder selv om vedkommende er skilt i annet nordisk land og prøvingsmyndigheten skal vurdere selve skilsmisseavgjørelsen. Søker parten fritak, skal han/hun vises til fylkesmannen. Prøvingsattest kan i slike tilfeller ikke utstedes før fylkesmannen eventuelt har gitt fritak for å legitimere skifte.

Til informasjon for en part kan det opplyses at praksis er streng når det gjelder fritak for å legitimere skifte. Normalt gis det bare fritak der de tidligere ektefellenes siste felles bosted var i utlandet, slik at skiftet ikke hører under norske domstolars kompetanse. Det er etter praksis ikke tilstrekkelig grunnlag for fritak at parten ikke kjenner til hvor den tidligere ektefellen eller arvingene bor, eller at det er vanskelig å komme i kontakt med vedkommende. Reglene for skriftefritak er nærmere omtalt i rundskriv Q-19/2020 kapittel 8.

7. VEDLEGG

7.1 Vedlegg 1: Forskrift om når en utenlandsk statsborger skal anses å være fast bosatt i Norge i forbindelse med prøving av ekteskapsvilkår.

1992-11-05 nr. 979: Forskrift om når en utenlandsk statsborger skal anses å være fast bosatt i Norge i forbindelse med prøving av ekteskapsvilkår

§ 1. Utenlandsk statsborger med permanent oppholdstillatelse anses for å være fast bosatt i Norge.

§ 2. Utenlandsk statsborger med oppholdstillatelse som kan danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse kan etter en skjønnsmessig vurdering foretatt av folkeregistermyndigheten anses som fast bosatt i Norge. Det skal bl.a. legges vekt på utlendingens tilknytning til Norge, hvor lenge vedkommende har hatt opphold i Norge, om han/hun har til hensikt å bli boende, om utlendingen har nær familie i Norge, fast arbeid mv.

§ 3. Utenlandsk statsborger som har status som flyktning og som er innvilget asyl i Norge likestilles med norsk borger etter ekteskapsloven § 7 h, selv om vedkommende ikke kan anses som fast bosatt i riket.

§ 4. Folkeregistermyndigheten kan kreve den utenlandske statsborgerens pass og/eller andre relevante dokumenter fremlagt for å kartlegge vedkommendes utlendingsrettslige status.

§ 5. Ved prøving av ekteskapsvilkårene for statsborgere av annet nordisk land, gjelder bestemmelsene i Konvensjon 6. februar 1931 mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige inneholdende internasjonal-privatrettslige bestemmelser om ekteskap mv, jf. lov 19. desember 1969 nr. 75 og Justis- og politidepartementets forskrift 19. desember 1969. Bestemmelsene i konvensjonen gjelder likevel ikke ved inngåelse av ekteskap mellom to personer av samme kjønn.

7.2 Vedlegg 2: Eksempel på apostille.

APOSTILLE	
(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)	
1. Country:	
This public document	
2. has been signed by	
3. acting in the capacity of	
4. bears the seal/stamp of	
.....	
Certified	
5. at	6. the
7. by	
8. N°.....	
9. Seal/stamp:	10. Signature:
.....	

7.3 Vedlegg 3: Oversikt over land som har ratifisert Haag-konvensjonen av 5. oktober 1961 om opphevelse av kravet om legalisering av utenlandske offentlige dokumenter.

Liste over land som har tiltrådt/ratifisert konvensjonen:

Ajourført pr. desember 2019.

Albania	Honduras	Peru
Andorra	Hviterussland	Polen
Antigua og Barbuda	India	Portugal
Argentina	Irland	Romania
Armenia	Island	Russland
Australia	Israel	St. Kitts-Nevis
Azerbajdsjan	Italia	St. Lucia
Bahamas	Japan	St. Vincent og Grenadinene
Bahrain	Kapp Verde	Samoa
Barbados	Kasakhstan	San Marino
Belgia	Kina	Sao Tome og Principe
Belize	KirgisistanKosovo	Serbia
Bolivia	Kroatia	Seychellene
Bosnia-Hercegovina	Kypros	Slovakia
Botswana	Latvia	Slovenia
Brasil	Lesotho	Spania
Brunei	Liberia	Storbritannia og Nord Irland
Bulgaria	Liechtenstein	(UK)
Burundi	Litauen	Surinam
Chile	Luxembourg	Sverige
Colombia	Malawi	Sveits
Cook øyene	Malta	Sør-Afrika
Costa Rica	Marshall Islands	Sør-Korea
Danmark	Mauritius	Tadsjikistan
Den dominikanske republikk	Mexico	Tonga
Dominica	Moldova	Trinidad og Tobago
Ecuador	Monaco	Tsjekkia
El Salvador	Mongolia	Tunisia
Estland	MontenegroMarokko	Tyrkia
Eswatini	Namibia	Tyskland
Fiji	Nederland	Ukraina
Filippinene	New Zealand	USA
Finland	Nicaragua	Ungarn
Frankrike	Niue	Uruguay
Georgia	Nord-Makedonia	Usbekistan
Grenada	Norge	Vanuatu
Guatemala	Oman	Venezuela
Guyana	Palau	Østerrike
Hellas	Panama	
	Paraguay	

DET KONGELIGE BARNE-, LIKESTILLINGS-
OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Rundskriv

7.4 Vedlegg 4: Den internasjonale sivilstandskommisjonen CIEC

En av konvensjonene innen rammen av Den Internasjonale Sivilstandskommisjon (Commission Internationale de l'Etat Civil), kalt CIEC, er München-konvensjonen av 5. september 1980, som trådte i kraft i 1985. Konvensjonen gjelder utstedelse av flerspråklig ekteskapsattest til bruk ved inngåelse av ekteskap i utlandet.

Flerspråklig ekteskapsattest fra disse landene, utstedt i samsvar med konvensjonen, kan godtas som tilstrekkelig dokumentasjon for at vedkommende er ugift, selv om Norge ikke har ratifisert konvensjonen. Ekteskapsattesten skal påføres apostille i tråd med reglene i rundskrivets kapittel 4.

Denne konvensjonen er pr. desember 2019 ratifisert eller tiltrådt av følgende land:

Belgia
Hellas
Italia
Luxemburg
Moldova (Republikken Moldova)
Nederland
Portugal
Spania
Sveits
Tyrkia
Tyskland
Østerrike